Orzeczenie Trybunalu Konstytucyjnego z dnia 1999-04-26
K 33/98

Sygnatura	K 33/98
Typ orzeczenia	wyrok
Data wydania	1999-04-26
Tytuł	Zasady udzielania zezwoleń na prowadzenie w celach zarobkowych przewozu osób w Polsce.
Publikator	Dz.U. 1999 r. Nr 86 poz. 963
Data ogłoszenia sentencji	1999-10-22
Sentencja	niezgodny
Pełna sentencja	Art. 11 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 oraz art. 15 pkt 1 i pkt 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz.U. Nr 141, poz. 942, z późn. zm.) są niezgodne z art. 22 i art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, przez to, że wprowadzają nadmierne ograniczenia w zakresie korzystania z wolności działalności gospodarczej oraz z wolności wyboru i wykonywania zawodu.
Utrata mocy obowiązującej niekonstytucyjnej regulacji	Art. 11 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 oraz art. 15 pkt 1 i pkt 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób utraciły moc obowiązującą z dniem wejścia w życie wyroku TK K 33/98, tj. z dniem 22 października 1999 r.
Akty prawne, których przepisy były przedmiotem orzeczenia	Dz.U. 1997 r. Nr 141 poz. 942 Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób
Organ właściwy ze względu na zakres przedmiotowy orzeczenia	Minister Infrastruktury i Budownictwa
Status orzeczenia	Częściowo wykonane
Szczegóły prac legislacyjnych	Akt prawny ogłoszony
Dodatkowe informacje	Przedmiotowa ustawa, zawierająca niekonstytucyjne regulacje, została uchylona przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874 z późn. zm.). Niemniej jednak, Trybunał Konstytucyjny, w publikacji zatytułowanej "Następstwa orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego w orzecznictwie sądów, piśmiennictwie prawniczym i działalności prawodawczej", podkreślił, iż nowe regulacje zawarte w art. 5 ust. 3 pkt 1 lit. a, pkt 4 oraz art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym ponownie wprowadziły do systemu prawa niekonstytucyjne rozwiązania, wbrew zaleceniom zawartym w przedmiotowym wyroku. Wątpliwości budzi przede wszystkim regulacja zawarta w art. 6 ust. 1 pkt 2 li. b, uzależniająca możliwość wykonywania transportu drogowego taksówką (przedsiębiorca osobiście wykonujący przewóz oraz zatrudniony przez niego kierowca) m.in. od niekaralności za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu - również popełnione z winy nieumyślnej oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności. Prowadzi to do zróżnicowania sytuacji prawnej tej grupy w stosunku do przedsiębiorców wykonujących transport drogowy na podstawie art. 5 ust. 3 pkt 4 ustawy o transporcie drogowym, którzy takim wymogiem nie zostali objęci. Jednocześnie Minister Transporty, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, zauważa, że z dniem 4 grudnia 2011 r. bezpośrednio jest stosowany w ustawodawstwie krajowym tzw. "pakiet drogowy", zawierający m.in. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonania zawodu przewoźnika krajowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE. Przewiduje ono w art. 6 wymóg dobrej reputacji, który zasadniczo różnić się będzie od uregulowań zawartych w ustawie o transporcie drogowym. W związku z tym, zdaniem MT,BiGM, nie będzie zachodzić sprzeczność między wyrokiem TK, a rozwiązaniami prawnymi wynikającymi z rozporządzenia UE.
Akt wykonujący	Dz.U. 2012 r. poz. 1265 Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym
Data aktualizacji:	2014-01-10